

LAMPEN EN
TEQUILA RAINDROPS

Van Clara Mertens verschenen eerder :

De Madonna's van Scherpenheuvel (2013)

Alleen met Viktor (2019)

Het rariteitenkabinet van Juffrouw Elsevier (2020)

Lampen en
Tequila Raindrops

Clara Mertens

Auteur: Clara Mertens

Coveridee en -ontwerp: Clara Mertens

ISBN: 978 94 646 5065 5

Eerste druk: augustus 2022

www.deboekenvanclara.be

© Clara Mertens

Parochiezaal Wesbeke

Madison Square Garden

*Voor alle zielenpoten die net als ik
wel eens denken dat ze hopeloos de
weg kwijt zijn*

De nacht van 14 op 15 februari 2009

'Godverdomme, Staf, ge hebt die BMW geraakt!'

Met die legendarische woorden gaf ik, Liliane Wittevronghel, het exacte moment aan waarop mijn leven voor eeuwig veranderde. Niet de meest elegante woorden, ik weet het, en toen ik ze uitsprak, drong het niet eens tot me door hoe groot de impact eigenlijk wel was. Zelfs nu, zoveel jaren later, wanneer ik aan die Valentijnsnacht terugdenk, moet ik toegeven dat de botsing tussen onze camionette en de zwarte BMW verregaande gevolgen heeft gehad. Gevolgen die positief zijn gebleken voor mij en iedereen in mijn omgeving, behalve misschien moeke Kloosterstraat, die geen half jaar later gestorven is, zij het aan niet gerelateerde kwalen. Alhoewel.

Had ik de politie moeten bellen? Ja, natuurlijk had ik de politie moeten bellen. Maar zoals het wel vaker gaat bij verkeersongevallen belde ik de politie niet. Het was simpelweg onmogelijk. Mijn man, Staf Elza Marcel Godts, zat achter het stuur en had te diep in het glas gekeken. Als eigenaar en zaakvoerder van een bloeiende zaak in lusters, spots en andere lichtarmaturen had hij een zekere reputatie hoog te houden. Om half drie 's nachts opgepakt worden op een donkere sluipteg in het bos van Bovenrade behoorde niet tot de aanvaardbare publiciteit voor Lamp Godts BVBA. Die krantenkop zag ik liever niet verschijnen in de regionale pagina's van Het Laatste Nieuws. Ook zag ik het niet zitten om in een verklaring aan de politie te moeten uitleggen hoe het kwam dat onze Pierre, mijn broer, niet wakker was geworden tijdens de aanrijding. Hij lag nog steeds met wijd opengesperde

mond te snurken op de achterbank. Nee, ik moest de reputatie van Lamp Godts BVBA op een andere manier veiligstellen. 'Niet vloeken, Lily,' reageerde onze Staf nogal heftig op mijn godverdomme, 'ge weet dat ik vloekende vrouwen lelijk vind.'

Het klopte dat mijn man een hekel had aan vloekende vrouwen. Toch vond ik het straf dat hij dat persé nu ter sprake bracht, want om nu te beweren dat mijn onaangekondigd gebruik van een krachtterm op dit moment ons grootste probleem was, vond ik overdreven. De BMW was van de weg geraakt en halvelings tegen een boom terechtgekomen. Het feit dat er geen razende chauffeur uitsprong, kon maar twee dingen betekenen: ofwel was de man buiten bewustzijn, ofwel was hij dood. In het eerste geval bestond er een kans dat hij het ongelukkige voorval ging overleven, in het tweede geval was de situatie natuurlijk een tikkeltje ingewikkelder.

'Welke onnozelaar rijdt nu 's nachts door het bos?' vroeg onze Staf, wat ik ironisch vond, want het was per slot van rekening moeilijk te ontkennen dat hij een lidkaart had van dezelfde club.

'Dat is nog geen reden om ertegen te rijden, Staf,' vermaande ik hem stilletjes. 'Ge had ook kunnen uitwijken.' Maar ik moet in alle eerlijkheid toegeven dat uitwijken zo goed als onmogelijk was geweest, zelfs voor een chauffeur die niet aangeschoten was.

'Hij verscheen verdomme uit het niets.'

Ik gaf hem gelijk en legde mijn hand sussend op zijn arm. Hij klemde het stuur nog steeds met twee handen vast als de kapitein van een zwalpend schip. Waarom was hij niet nuchter gebleven? Dan hadden we deze cowboyroute niet genomen om de politiecontrole aan de watermolen te ontlopen. Waarom was ik niet zelf achter het stuur gekropen? Een begrijpelijke vraag. De reden is helaas even dwaas als simpel: ik had geen rijbewijs. Waarmee ik niet wil zeggen dat ik nog

nooit met een auto gereden had. Ik wist wel hoe het moest, alleen was ik er nooit in geslaagd de mensen van het examen­centrum daarvan te overtuigen. Tot grote frustratie van onze pa, die het als een persoonlijke nederlaag zag.

Vooraleer ik verder schrijf over wat er ons die nacht over­komen is, moet ik waarschuwen dat hetgeen ik ga vertellen een zekere graad van ongeloofwaardigheid heeft. Als lezer zou je kunnen denken dat ik de geschiedenis heb aangedikt of opge­smukt, maar dat is niet zo. Alles van wat hier beschreven staat is echt gebeurd. Onze Lieveheer hoeft me op de Dag des Oordeels maar diep in de ogen te kijken om te zien dat elk woord de waarheid is. Ik mag ter plekke doodvallen als ik lieg. Of ik het verdien om naar de hemel te gaan? Dat laat ik aan Hem over. Daar dient Hij uiteindelijk voor. Om te oor­delen over de levenden en de doden. Alleen hoop ik dat Hij weet wie Hij moet binnenlaten. Want laat dat nu juist de kern van de zaak zijn. Die Valentijnsnacht was ik zowel Liliane Witte­vronghel als Lily White. En toen moest het ergste nog komen.

Ergens in de eerste helft van de jaren 80

Lily's allereerste noemenswaardige herinnering ging terug naar de dag van haar eerste communie in het voorjaar van 1983. Verder terug in de tijd bevonden zich enkel flarden, momentopnames die als geluidloze postkaarten aan de muren van haar geheugen hingen en door de jaren heen bleven plakken als onbeweeglijke getuigen van haar prille kindertijd. De stralende lach op het gezicht van Carla, haar nieuwe buurmeisje. Het donkerrode bloed dat uit een sneetje in haar knie sijpelde toen het betonnen muurtje naast het huis haar liet kennismaken met de zwaartekracht. Het verkoolde lichaam van Blackie, de witte poedel van moeke Kloosterstraat, die om het leven kwam toen er brand uitbrak in het veld achter haar huis. Lily herinnerde zich Blackie's zwartgeblakerde lichaampje. Het was de eerste en enige keer dat het beest zijn naam waardig was. Aan momentopnames in het geheugen van Lily geen gebrek, maar wanneer het aankwam op lopende beelden, met klank en kleur en alles erop en eraan, ging de eerste Oscar in de categorie Levensverhalen naar de dag van haar eerste communie. Alsof de camera in haar hoofd aansprong toen ze die ochtend wakker werd.

Omdat Lily voor haar moeder Magda perfect moest zijn, was het noodzakelijk om die dag krullen in haar sluike, blonde haar aan te brengen met krulspelden die daags voordien van de overbuurvrouw waren geleend en een nacht in een emmer javel te weken gelegd. Buurvrouw Aafje mocht dan wel een sympathieke kaaskop zijn, die in Wesbeke behoorlijk haar draai had gevonden, proper was ze allerminst. De krulspel-

den stonken, waardoor ze onmogelijk zonder grondige reiniging in het haar van een Wittevronghel gedraaid konden worden. Eerst had Magda nog overwogen om alle huizen van de straat af te schuimen om te vragen wie er ook krulspelden had, maar aangezien alle vrouwen begin jaren tachtig liever naar de kapper gingen en niemand behalve Aafje dat soort marteltuigen nog in huis had, moest Magda roeien met de riemen die ze had. Lily werd om zeven uur 's morgens uit bed gelicht, kreeg een boterham met choco in de hand gedrukt en werd bevolen haar hoofd onder de kraan te steken. Hoestend en blètend probeerde ze haar eten door te slikken. Na het wassen kreeg ze een chemisch product op haar propere haar gesmeerd dat op haar adem pakte en haar ogen deed prikken, maar dat ervoor moest zorgen dat de krullen er de hele dag inbleven. Daarna draaide haar moeder de krulspelden zo strak aan dat het voelde alsof tien paarden tegelijk aan elke individuele haarwortel trokken. Terwijl ze zat te snikken onder de verschroeiende droogkap van moeke Kloosterstraat, was Lily er zeker van dat haar mooie blonde haar op het punt stond een vroegtijdige dood te sterven. Om tien uur was de marteling voorbij en werd ze in haar communiciekleren gehesen, die ze minstens tot en met de eucharistieviering moest proper houden, een nagenoeg onmogelijke opdracht voor een actief kind als Lily.

In die tijd woonde ze samen met haar ouders bij moeke Kloosterstraat. Ze spaarden voor een stuk bouwgrond in verkaveling Windekind, achter de terreinen van FC Wesbeke Sport. Moeke was al twee jaar weduwe en streng katholiek. Sinds de dood van vake Kloosterstraat droeg ze alleen nog zwarte kleren. Ze was blij dat Magda en Firmin bij haar inwoonden, ook al vond ze die kleine snotaap Liliane soms erg vermoeiend. Spijtig dat dat kind niet af en toe door de ouders van Firmin opgevangen kon worden. Zij waren vier jaar eer-

der kort na elkaar gestorven, de ene van kanker, de andere van een hersenbloeding.

De communieviering ging door in de Begijnhofkerk van Wesbeke, een armetierige constructie die jaar na jaar bouwvalliger werd. De kerkfabriek wilde niet investeren, zei Magda, en dat vond Lily raar, want de kerk was toch geen fabriek. Ze wandelde samen met haar ouders en grootmoeder van de Kloosterstraat naar de kerk, wat ervoor zorgde dat ze bij aankomst twee kanjers van blaren had, omdat ze haar zwarte ballerina's van hooglans imitatieleer niet had mogen inlopen.

De nacht van 14 op 15 februari 2009

Ik hoopte dat er geen al te grote schade was aan onze camionette. De klootzak in de BMW zou mogen dokken. Iemand die met zo'n auto reed was ongetwijfeld een advocaat met een ernstige midlifecrisis. Later kwam ik te weten dat het een spiksplinternieuwe E36 cabrio was met roodlederen interieur, mocht je een kenner zijn. Voor mij was vooral onze camionette belangrijk. Die werd voornamelijk gebruikt voor de leveringen van Lamp Godts BVBA, maar op zaterdagavonden en zondagen deed hij ook dienst als tourbusje van amateurzangeres Lily White en haar vaste entourage van twee: Staf Godts, manager, en Pierre Wittevronghel, klank- en lichtman. Hou je kalm, Lily, zei ik in gedachten tegen mezelf. Ik keek in de achteruitkijkspiegel en zag alleen duisternis. De weg, die eigenlijk een breed wandelpad was en verboden voor alle gemotoriseerde voertuigen, lag erbij als een rechtstreekse verbinding naar de dichtstbijzijnde slechte griezelfilm. Ik staarde opnieuw door de voorruit naar de zwarte BMW. Wanneer ik goed keek, meende ik een donkere figuur waar te nemen achter het stuur, licht voorover gebogen en bewegingloos. Jezus, dacht ik, wat heeft die kerel een gigantisch hoofd. 'Ge moet gaan zien of hij gewond is,' zei ik tegen onze Staf, maar hij reageerde niet. 'Allee, Staf, ik kan niet uitstappen, want ik heb mijn podiumkleren nog aan.'

Ik droeg mijn chartreusegroene pumps die ik vorige maand tegen beter weten in voor tweehonderdvijftig euro gekocht had om op te treden. Het was verschrikkelijk veel geld voor een paar schoenen, maar ze pasten perfect bij het extrava-

gante regenboogkleurige organza avondkleed dat ik ooit op Tweedehands.be op de kop had getikt. Dat kleed droeg ik tijdens het tweede deel van mijn optreden, wanneer ik in de apotheose de vier grootste hits van mijn idool Loretta Inezz coverde: *You'll Never Break My Spirit*, *Indigo Night*, *Vampire Insomnia* en mijn absolute lievelingslied *Tequila Raindrops*, dat het midden houdt tussen pop en Latin dance, en waarmee ik zelfs het meest stugge publiek op de been kreeg, ook wanneer het enkel uit dementerende bejaarden bestond. Sinds ik dat nummer had ingestudeerd en het feilloos kon zingen en dansen alsof het mijn tweede natuur was, had ik er een pak fans bijgekregen. Het duurde vaak bijna een half uur vooraleer ik na een optreden klaar was met handtekeningen zetten en op de foto gaan. Ja, wat het zingen betrof, had Lily White niet te klagen. Ook al hadden mijn dromen vroeger veel verder gereikt dan de plaatselijke parochiezaal en voetbalkantine, toch genoot ik van mijn bescheiden bekendheid. Behalve wanneer ik alleen voor de spiegel in de badkamer stond. Dan kon het mij wel eens gebeuren dat ik medelijden had met Lily White.

Ik zat nog steeds te gapen naar de zwarte BMW toen de donkere figuur plots helemaal voorover zakte en tegen het stuur aanbotste. Het doordringende, oorverdovende geluid van de claxon weergalmde door het stille bos. Onze Pierre kreunde vanop de achterbank.

‘Godverdomme,’ vloekte onze Staf op zijn beurt, ‘wat is die kerel van plan?’

Het schelle geluid van de claxon joeg een flinke dosis adrenaline door mijn aderen en joeg me als een wilde uit mijn vel. Ik gooide de deur open, zwaaide mijn benen naar buiten en sprong uit het busje. Bij het neerkomen op het natte bospad voelde ik hoe de stilettohakken van mijn dierbare pumps diep in de grond zakten, waardoor ik mijn woede helemaal de

teugel liet vieren. Ik stapte met grote passen naar de BMW. Bewusteloos of niet, ik ging dat heerschap eens ferm mijn gedacht zeggen over zijn belachelijke, nachtelijke gewoontes. Pas daarna zou ik hem hulp aanbieden, mocht hij die nodig hebben.

Maar natuurlijk gebeurt er op zulke momenten altijd iets waar niemand zich aan verwacht. Zelfs in een boek of film voel je dat er een dramatische wending op komst is. Alleen was ik er niet op bedacht dat zoiets in het echte leven ook kon gebeuren. Wanneer je een eenvoudig bestaan kent, slaag je er niet in om op dat soort wendingen vooruit te lopen. Zelfs niet in je meest kinderlijke fantasie. Net op het moment dat ik vooroverboog en naar binnen keek in de auto, bleef ik stokstijf staan. Wat ik te zien kreeg, was zo onverwacht dat het heel even duurde voor mijn hersenen begrepen waar ik naar keek.

Bijna midden jaren 80

De geboorte van Liliane Wittevronghel in de hete zomer van 1976 was een verrassing voor zowel haar ouders Magda en Firmin, als voor moeke Kloosterstraat, die Magda had getrakteerd op een uitstap van drie dagen naar de zee alvorens ze aan de grote calvarie van het moederschap zou beginnen. Magda kreeg plots sterke weeën tijdens een korte wandeling op de dijk, waarschijnlijk ten gevolge van de overweldigende hitte. De bevalling kwam drie weken te vroeg. De kleine Liliane diende zich aan in de kraamkliniek van het ziekenhuis van Blankenberge in plaats van in het moederhuis van het Begijnhof in Wesbeke. Firmin, toen nog een metsersgast, kreeg het nieuws dat hij vader geworden was pas twee dagen later te horen, toen zijn schoonmoeder eindelijk de moeite deed om naar de dichtstbijzijnde telefooncel te wandelen. Natuurlijk kon Lily zich van dit alles niets herinneren. Het verhaal werd haar in geuren en kleuren verteld. Op de duur kende ze de anekdotes letterlijk vanbuiten, ook al zat er bij haar moeder tijdens het vertellen soms al wel eens wat speling op, afhankelijk van wie meeluisterde. Dan kleedde Magda het verhaal hier en daar een tikkeltje aan, wat Lily redelijk belachelijk vond.

De geboorte van haar broer Pierre Wittevronghel, acht jaar later, herinnerde Lily zich maar al te goed. Hij besliste om uitgerekend op Sinterklaasnacht het levenslicht te aanschouwen. Elke Wittevronghel was een speciaal geval, dus waarom ook Pierre niet. Het was bijna een familietraditie.

Rond een uur of drie 's ochtends voelde Magda de sterke drang om te plassen en terwijl ze in het donker op de tast naar de badkamer strompelde, sijpelde er nattigheid langs haar benen naar beneden. Ze deed het licht niet aan, omdat Firmin intussen facteur was en over een dik uur al moest opstaan om gaan te werken. Het feit dat hij een half jaar eerder gekozen had om bij de post gaan te werken, had alles te maken met hun tweede kleine die onderweg was. Post bedelen was nochtans geen roeping voor Firmin, want hij was geen vroege vogel, maar facteur zijn verdiende meer dan metsen. Daarenboven had hij betere vooruitzichten qua pensioen en kwam hij proper thuis, wat Magda bijzonder wist te appreciëren.

Magda beseftte niet dat het geen urinespoor was dat ze achterliet, maar vruchtwater. Net toen ze dacht dat ze de badkamer veilig bereikt had en ze haar kletsnatte onderbroek probeerde uit te trekken, gleed ze uit in de plas en trok in haar val de lavabo uit de muur, die met een hels kabaal op de grond viel en in meerdere stukken brak. Het was een klein mirakel dat ze niet gewond geraakte.

‘Onze Pierre is al van bij het begin een brokkenmaker geweest,’ lachte Firmin telkens hij op café of tijdens familiefeesten het verhaal vertelde. Bij aankomst in het moederhuis moest een verpleegster eerst de snee in Firmin zijn voetzool hechten, want hij was in de badkamer op een scherf gelopen. ‘Scherven brengen geluk,’ had de verpleegster hem op het hart gedrukt, maar Firmin was niet overtuigd. Pas toen hij het krijsende speenvarkentje zag, kon hij de gebeurtenissen weglachen.

De reden dat Lily zich die dag zo goed kon herinneren, had vooral te maken met Sinterklaas zelf. Zij had van de nachtelijke commotie niets gemerkt en toen ze 's ochtends de trap afstormde om te kijken wat ze van de goedheiligman gekre-